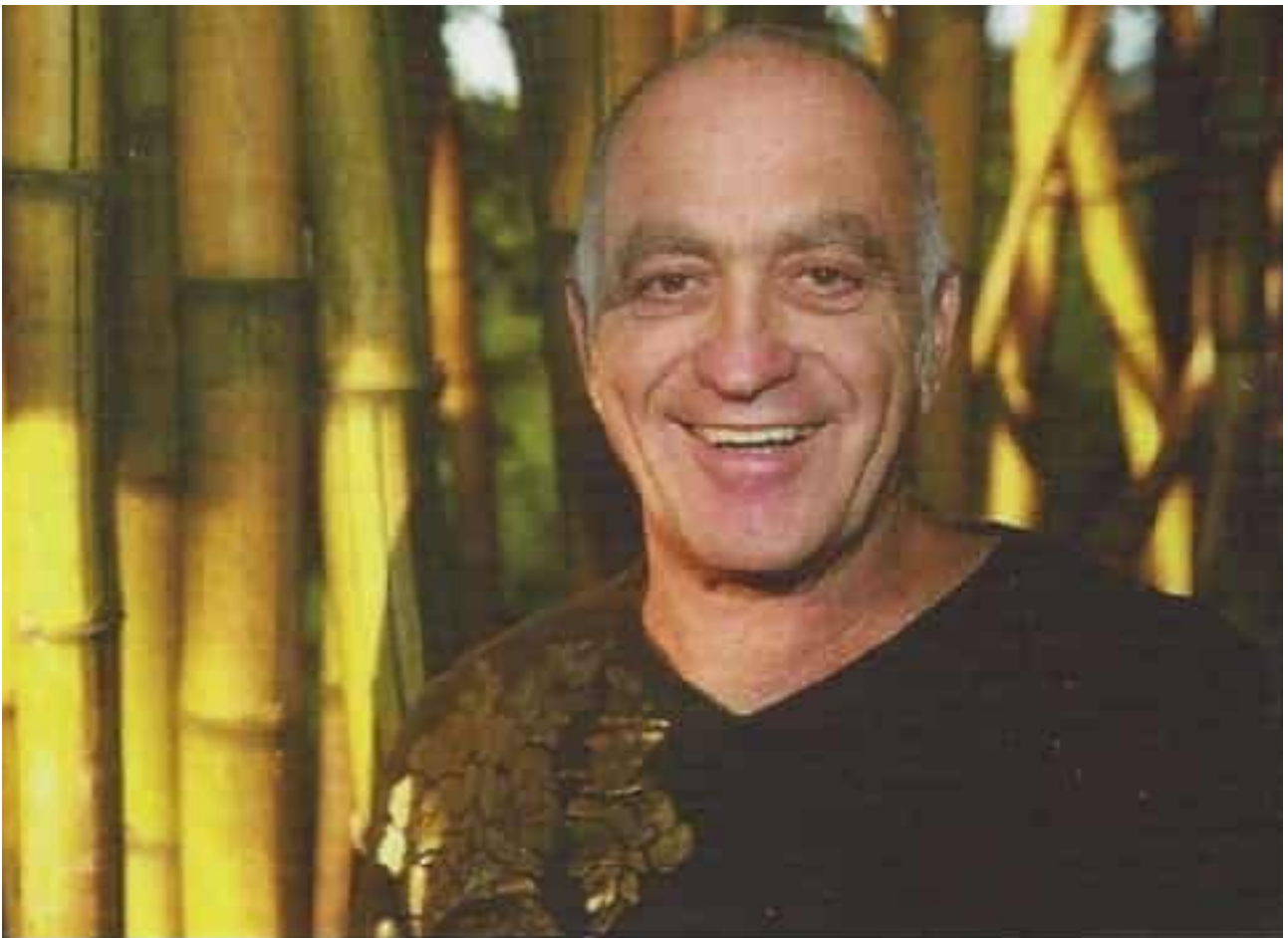

Bouw je huis niet op de brug.
Osho

Man, wat is het heet in Mumbai in mei. Hoe graag ik ook dicht bij Osho wilde blijven in zijn fysieke lichaam, ik wilde weg uit India.

In 1973, kort nadat ik Osho voor het eerst had ontmoet in zijn Woodlands appartement in Mumbai, had ik een ontmoeting met hem voordat ik vertrok naar de koele VS. Ik werd naar zijn kamer begeleid door zijn secretaresse, Laxmi, maar toen ik eenmaal door de deur was, werd ik alleen gelaten met hem en zijn verzorger Vivek. Zo knap als Vivek ook was, ik had alleen maar oog voor Osho omdat dit de eerste keer was dat ik hem privé zag sinds ik drie maanden eerder sannyas had genomen. Hij wist dat ik

afscheid kwam nemen, maar toen hij me vroeg of ik iets te zeggen had, stond ik sprakeloos. Ik was overweldigd door mijn liefde voor hem en door zijn intelligentie en had het gevoel dat ik er dom uit zou zien als ik iets zou zeggen... ja ik had onthouden wat ik had willen zeggen... dat ik een satori had gehad toen ik de dynamische meditatie deed... dat het verleden gewoon een herinnering was, de toekomst niet bestaat en zijn cadeau aan mij is dat ik nu alleen in het heden leef, maar het is moeilijk om te liegen als je voor de waarheid zit.

Ik zeg dit allemaal omdat veel nieuwe vrienden me tegenwoordig vragen naar mijn momenten alleen met Osho en hoe geweldig het moet zijn geweest, maar eigenlijk is alles wat ik tot dat moment wist over meditatie dat de muziek van de Beatles ten goede was veranderd door naar het Oosten te gaan en dat was goed genoeg voor mij om mezelf te overstijgen, want ik kon mijn huidige incarnatie niet uitstaan. Omgekeerd leerde het vóór Osho zitten in mijn stront me meer over het leven dan 16 jaar openbaar onderwijs, omdat het me leerde om 'ik weet het niet' te zeggen en te voelen met de energie die ik nodig had om verder te gaan met mijn leven... wat voor mij zelfs vandaag nog de definitie van een wonder is.

Dus toen Osho me vroeg hoe het met mijn meditatie ging, kan ik niet geloven dat ik Groucho Marks citeerde en zei: 'Close but no Cigar' (dichtbij maar geen sigaar) ... Ik viel bijna flauw van mijn belachelijke, spontane uitspraak... maar tot mijn verbazing vond Osho het prachtig en draaide hij zich om naar Vivek om zijn goedkeuring te glimlachen. Terwijl hij zat te stralen van mijn Groucho flater, boog ik me naar hem toe en kuste zijn grote teen... omdat ik zo nieuw was in het Oosten, heb ik nooit iets geweten van deze

traditie tussen een meester en een leerling... ik zat meer gevangen in mijn gespannen Westerse mannelijke conditionering dat ik de voet van een andere man kuste. Osho wendde zijn blik snel weer naar mij toe en glimlachte. Maar vanaf dat moment maakte het deel uit van de instructies als je Osho alleen zag, om zijn lichaam niet aan te raken.

En Osho richtte zijn aandacht weer op mij: 'Blijf gewoon totaal zijn... en doe de dynamische meditatie elke dag.' Weet je nog in '73, de dynamische meditatie was koning, Osho ontwikkelde kundalini en andere actieve meditaties snel daarna, maar zijn begeleiding leek mij altijd hetzelfde te blijven... een meditatie kiezen en die dagelijks doen totdat het vanzelf wegviel.

En plotseling vroeg hij: 'Hoe voel je je?' Terwijl mijn mind naarstig op zoek ging naar een gepast verlicht antwoord, was wat eruit kwam: 'Ik voel dat ik bof.' Opnieuw vond hij het gewoon prachtig. Hij zei zoiets als dat ik bij hem moest blijven zolang ik me zo voelde. Zelfs vandaag vraag ik mezelf: 'Hoe voel je je?' En steevast hoor ik van mezelf terug: 'Ik voel me een bofkont.'

Dus nu zaten Osho en ik gewoon in stilte bij elkaar... zonder iets te zeggen. Hij zei geen woord en ik had gewoon niets te zeggen.

Ik kon drie minuten lang niets zeggen en uiteindelijk deed hij wat mijn vader altijd deed als hij verveeld met me was, hij keek op zijn horloge - wat in het geval van mijn vader een signaal voor me was om zijn interesse te wekken of zijn aanwezigheid te verlaten. Ik had toen nog geen notie van spiritualiteit, maar ik had wel enig werelds verstand...

dankzij papa. Dus ik keek op naar Osho en zei maar één woord: 'California!'

En toen ik dat ene woord zei, raakte hij echt opgewonden. Hij begon te praten, en hij praatte tegen mij voor wat een eeuwigheid leek over hoeveel van zijn mensen die nog niet weten dat ze zijn mensen zijn, nu in Californië zijn, en hoe zijn werk daar zou bloeien. En hij begon een zaadje in me te planten dat ik op een dag ergens in die westelijke Amerikaanse staat een meditatiecentrum voor hem zou openen.

En terwijl hij maar doorging over 'Californication', deed ik tratak op zijn baard... en het zaadje werd in mijn onderbewustzijn geplant dat ik er net zo uit wilde zien als hij... en mijn baard begon net zo te groeien... de lente komt en de baard groeit vanzelf... nou ja, mijn baard groeide en groeide maar ik leek meer op een 'harige krishna' dan op een Osho.

Ik herinner me dat jaren later, toen ik in een encounter groep in OSHO International Meditation Resort zat, de verkrachter (the rapist, de 'therapist), ik bedoel mijn therapeut, tegen me zei dat mijn baard recht uit me groeide en een muur vormde tussen mij en iedereen die ik ontmoette. Voor mij is een gevoel van afscheiding een griepachtig symptoom. Tijdens de lunchpauze heb ik me ongeveer een uur lang geschoren en ik heb mijn baard, of mijn behoefte om op Osho te lijken, sindsdien niet meer gezien... het duurde even om te kijken en te proeven en te voelen en van mezelf te houden... het voelde alsof het een eeuwigheid duurde om hier nu te zijn... maar het is het wachten waard als je de tijd hebt.

En inmiddels had Osho gezegd wat hij wilde zeggen over de westkust, en mijn kont deed pijn van het zitten op de grond, dus waren we allebei klaar voor het moment waarop Osho me ontsloeg met het verzoek 'vanavond wil ik graag dat je dicht bij me komt zitten bij de avondlezing,' die plaats zou vinden in een park ergens buiten in de wijk Juhu Beach in Mumbai.

Omdat ik natuurlijk mijn luie zelf ben, kwam ik te laat en ik schat dat er 2000 Indiase vrienden vóór mij op waren komen dagen die ook dichtbij wilden zitten - iets wat ik nog nooit eerder had gezien. In '73 waren er slechts een handjevol westerlingen rondom Osho en ik had er tot dan toe geen idee van dat miljoenen traditionele Indiërs door hem verstoord waren en dat hij tegelijkertijd honderdduizend nieuwe Indiase vrienden tot zijn kamp had aangetrokken. Dus, helaas, ik ging achterin het publiek zitten en Osho ging anderhalf uur lang in het Hindi spreken, wat ik niet sprak en niet begreep en niet leuk vond om te horen. Bovendien zat ik op de grond onder een muggenhemel... en zoals elke grote man van stilte weet, zijn muggen de vijand van meditatie. Ik daag je nu meteen uit om in India zonder Indiase muggenspray te gaan zitten en de Zen koan 'ik ben niet het lichaam' te kraken!!!

Tegen het einde van de lezing, zodra ik op het punt stond uit mijn vel te springen van de beten en de verveling, zei Osho één regel in het Engels. En deze regel veranderde mijn leven. Hij zei: 'Bouw je huis niet op de brug.'
Het was als een Zen koan voor mij, waar ik jaren op heb gemediteerd tot ik de betekenis van die ene zin had doorleefd. Op dat moment wist ik niet wat hij bedoelde met deze uitspraak, maar ik voelde duidelijk dat het een boodschap rechtstreeks voor mij was. Soms, als Osho jaren

later in darshan tegen me sprak, wist ik vaak dat hij eigenlijk tegen iemand anders sprak die ook aanwezig was. En omgekeerd, als het rechtstreeks bij me binnenkwam terwijl hij tegen iemand anders sprak, wist ik dat hij tegen mij sprak - het was dan iets dat op dat moment relevant voor me was en het had altijd een speciaal soort klank.

Ik wil niet zeggen wat deze ene zin voor mij betekende, want misschien heeft het wel een verborgen betekenis voor jou en wil je hier zelf over mediteren. Maar ik zal je een hint geven: ik begrijp nu dat de reis het doel is en dat ik altijd in beweging blijf. Als ik verdrietig ben, kijk ik in het verdriet, uiteindelijk gaat het over.... Ik bouw geen huis dat verdriet heet om erin te gaan wonen, richt het met vrolijke meubels in om het dan op de vastgoedmarkt te zetten om aan een andere dwaas op de heuvel te verkopen... zoals, jij misschien... als ik in verdriet kijk, verdwijnt het... 'Ook dit gaat voorbij' zoals de Soefi's zeggen... verdriet komt, verdriet gaat, geluk komt, geluk gaat... alleen jij, naakt voor de waarheid, blijft onaangeroerd.

Ik hoop dat we elkaar op een dag op de brug tegen het lijf lopen en gaan roddelen bij een kopje chai. En als we tevreden zijn, ga jij jouw weg en ik de mijne... het is makkelijker om over een brug te lopen zonder al je bezittingen, emotioneel en fysiek, in je rugzak. Een kopje thee tussen twee vrienden kan heel ontlastend zijn.

Ga lichtvoetig je leven in, liefde is, kp

www.geeyouareyou.com

De dag dat je stopt met relateren met mensen, stop je met relateren met het bestaan. Mensen staan het dichtst bij je.

Relateer met mensen, relateer met bomen, relateer met vogels en dieren en rotsen, en alleen dan zul je in staat zijn om met God te relateren. Liefde is de weg.

Osho

www.osho.com